

פתיחה: יום שלישי, 13 במרץ, 11:00-14:00, כיכר קדומים 12, תל-אביב
עד ה-28 במרץ, 2020

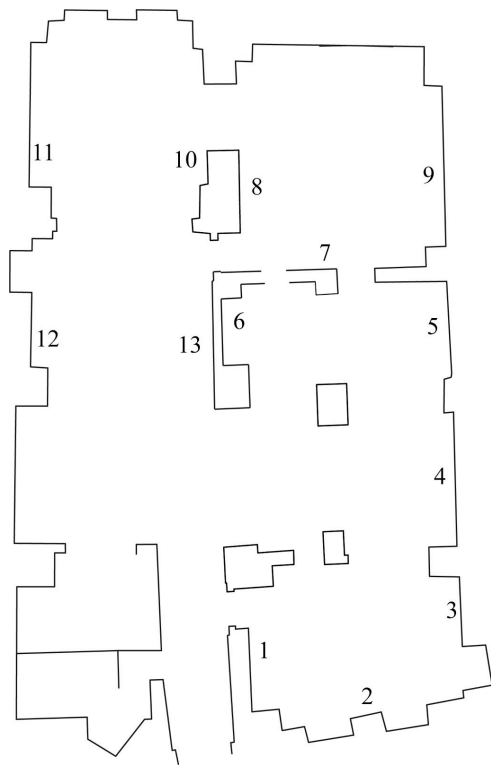
במשך זמן רב, חזרתי על אותו קו לבן
- ראול דה קייזר

ביקרתי בסטודיו של רוני דורון בפעם הראשונה לפני כשנתיים. זה היה סטודיו קטן, טחוב ומשותף עם תקרה נמוכה. החלל שהיה בבניין מוזנח בשכונת כרם התימנים דמה לסוג של מזנין. מאז, הסטודיו שלה עבר לחלל אחר, בעל אופי נקי, משרדי, באזור התחנה המרכזית הישנה. אפשר לומר שהציורים שלה, בהם פגשתי אחת לזמן מה, מכילים ומתארים איזושהו בזאר/ביזאר תל-אביבי שמתרחש בין כרם התימנים לאזור התחנה המרכזית הישנה. הם חמקמקים והתבוננות בהם מאפשרת הצצה לעבר משמעות מעומעמת בלבד. מהאופן בו הציורים מורכבים על הבד עלולה לעלות תחושה 'זולה', אולם לא מדובר בזילות, אלא במשהו שאופיו קשור בסלנג, בהלך רוח כנה שמיטיב לתאר את החיים בלבנט. כפי שהרחוב שבור, רעוע, עלוב, עשוי טלאים, מתפרק, חסר חוקיות ברורה ולא מתפקד, הציור של רוני דורון, או ליתר דיוק שפת הרחוב בציוריה כאילו 'עפה על עצמה', והיא צבעונית וממגנטת. אלו עבודות שנעשו בזמנים שאפשר לאפיין ככאלו שכלואים בקרוס, בטרנס או בפיוזן ועל כן בתקופה זו נבחרו חדשות לבקרים כל סטטוס קוו אפשרי. כמעט על כל נושא או הגדרה ישנה מחלוקת: מגדר, משטר, אקלים, תנועה, בריאות, כלכלה ועוד. לכן במומנט זה גם סוגיות הציור המקומיות שנשלטו במשך שנים רבות על ידי קבוצות הגמוניות וקאנון מבוסס - משתנות.

הציורים של רוני דורון נמנעים מסיפור תיאורי ומורכבים מצורות וסימנים פשוטים, ואולי דווקא בגלל מראית העין המתעתעת והפשטנית הם מזמינים התבוננות בחלל הציורי כמרחב של הגות. קריאה בהם מרמזת על רעיונות שמגיעים מבעד לריצודה של העין המצמצמת שצופה על מרחבים עירוניים במקטעים מצד אחד, ומאידך מגלה את פני השטח המצומצמים, אך העמוקים כבד עצמו. ציורים אלו, שגודלם קטן, מתייחסים לממד הציורי כאל שדה מרוכז ואחיד של צבעוניות, כאשר כל בד מרמז על הצהרה פרטית ורגשית. דורון נותנת לתזוזת המכחול להציג את אפשרויותיו העשירות של כיסוי פני השטח של הציור. כך למעשה מובאת תחושה של ציור שמבטא את הפנימיות הטקטילית המתומצתת ביותר של הנפש. באופן בו דורון מיישמת את הצבע על גבי המשטח יש משהו לכאורה מגושם וקומי. אולם, כשם שהציורים של רוני דורון עדינים, צבעוניים או בנייים במזורות חריגה, ולעתים אף צולעים בצורה נוגה הם בו בזמן עקביים ומקרינים רצינות, ניקיון והקפדה. דורון עוסקת לפעמים בורודים, בכתומים, באדומים ובכחולים. הם עזים, מתועשים, שמחים, אקסטטיים, ככאלו שיוצאים משפורפרות הצבע וכמעט ולא מתערבבים זה בזה. אך לעומת זאת היא משתמשת בעומקם של הירוק או הבורדו, תוך כדי שהיא מערבבת על אותו משטח צבעי שמן ואקריליק כמשככי כאב ששומרים על יציבות רוחנית וחזותית.

בין אם בציור מיוצגת קערת פפריקה משוק לוינסקי שכאילו מבקשת שתחב לתוכה כף יד, או אם זה כמתקן שעשועים, קיר טיפוס שניצב לאורך הטיילת או מגהץ שדרך חוריו האפלים יוצאת או נכנסת בלילה נשמה - הציור של רוני דורון, עיקרו וכוחו הכמוסים מגיעים מתוך מחשבה על חום גוף ממשי ומגע בחפץ שקפא. זהו ציור שמחזיר את הרצון לגעת בציור, להתמסר אליו ולתת לו לגעת חזרה.

- ישי שפירא קלטר



1. ים, 2018. צבעי שמן על פשתן, 40x50 ס"מ
2. שריטות, 2018. צבעי שמן ואקריליק על בד, 40x50 ס"מ
3. נר, 2019. צבעי שמן על פשתן, 60x79 ס"מ
4. לימון כחול (במערה), 2019. צבעי שמן על בד, 50x60 ס"מ
5. ללא כותרת, 2018. צבעי שמן ואקריליק על בד, 40x50 ס"מ
6. קפיץ, 2020. צבעי שמן ואקריליק על בד, 60x80 ס"מ
7. ברות, 2019. צבעי שמן על בד, 50x40 ס"מ
8. ללא כותרת, 2020. צבעי שמן ואקריליק על בד, 60x80 ס"מ
9. שקיעה, 2018. צבעי שמן ואקריליק על בד, 60x80 ס"מ
10. ירוק, 2018. צבעי שמן ואקריליק על בד, 40x50 ס"מ
11. טבע דומם, 2020. צבעי שמן על בד, 30x40 ס"מ
12. מתקן, 2019. צבעי אקריליק וגרפיט על בד, 120x100 ס"מ
13. פפריקה מעושנת, 2019. צבעי שמן ואקריליק על בד, 55x45 ס"מ

רוני דורון (1989, קיבוץ מעברות) חיה ועובדת בתל אביב. את לימודי התואר הראשון סיימה במחלקה לאמנות בבצלאל, ירושלים (2016). שבמסגרתם למדה באקדמיה לאמנויות יפות בוינה, אוסטריה (2014). ציוריה הוצגו בתערוכות קבוצתיות בחללים שונים ביניהם: אתר, יפו (2019); וינטלטר, תל אביב (2018, 2019); מוזיאון בר-דוד, קיבוץ ברעם (2018); גבירול, תל אביב (2018); גלריה ברבור, ירושלים (2017) ועוד. רוני דורון קיבלה מענק מטעם קרן רבינוביץ', פרס הצטיינות ע"ש איילין קופר ומלגת לימודים מטעם קרן אמריקה-ישראל.